

د افغان کوچيانو حقوق، تاريخ او ژوندبني ته گواښونه

لومړۍ برخه

سريزه:

کوچیان د نړۍ په تاریخ کې له زرگونو کالونو څخه راهیسې د چین شمال او دافغان د هندوکوش له غرنو څخه نیولي تر شمالي افریقا مراکش، بیاد هندڅخه نیولي تر مرکزي اسیا، ایران، ترکیه، روسیه او اروپا کې د تمدون برخه او د تمدون د لږدونکې ولس په څیر پیژندلې شوي دي.

توکمپوهانو په ورستیو څولسیزو کې زده کړل، چې کوچیان کومه بیله ټولنیزه بنسټګرې، پدیدې، یاد انساني ژوند یو ځانګړي، زړه کینوونکي ډول نه دی، بلکې کوچیان د یوې ستري ټولني نه بیلوونکي وګړي دي او دټولني له نورو وګروسره برابر رښتې یا حقوق لري. کوچي خوځښتونه د ژوندکولو یوه ځانګړې بڼه یافورم دی.

له همدې امله دکوچیتوب مانا په یوه نوې رڼا کې را څرګندېږي. په نړۍ کې د تاریخ په اوږدو کې کوچي ولسونو د کمیت له پلوه یوه ستره وګریزه شمیره رامنځ ته کړي او د دوی ژوند د ژوند بڼې له پلوه یو ځانګړي ډول د ژوند پیژندل شوي دي. کوچیان تل له میشتو ولسونو، پښتونو، ټولنوسره لږ یا ډیرې اړیکې ساتلي دي. کوچیانو دمیشتنو ولسونو له ادارو، موسساتو، ټولنیزو اسانتیاو او ارزښتونو څخه لږ څه رڼګ اخیستي دي.

له بده مرغه، د نن ورځ پرمختللي ټکنالوجي، مدرني نړۍ رمې لرونکې ولسونو یا کوچیانو ته لږ ځای ورکوي. په شلمه پېړۍ کې د نړۍ په ډیرو هیوادونو، سیمو کې د امن او نظم ډیر ځواکونه، د ترانسپورت پرمختللي وسایل رامنځته شوي دي. ورسره جوخت د کوچیانو میشته کولو پلانونه او میکانیزمونه هم رامنځته شوي دي. په نړۍ کې کوچیان دمیشتنو ولسونو سره له مذهبي، ژبني، توکمي هویت، ټولنیز اورګانیزیشن، ټولنیزه چاپیریال، اقتصادي، حقوقي، د ارزښتونو نړۍ، دودونو، کولتوري او ځایي سیمه ییزه پلوه توپیر لري، دساري په ډول اروپا کې روما، سنتي، سیګان یا جټان .

د افغان کوچیان توپیر دنړۍ له ډیرو کوچیانو سره په همدې کې هم دی، دافغان کوچیانو مذهب، ژبه، توکمي هویت، ټولنیز اورګانیزیشن، د حقوقي ارزښتونو نړۍ، کولتوري توکي، دودیزه او فزیکي جوړښت د افغان ولس د ډیرکې ستر ولس پښتنو سره هېچ توپیر نه لري. کوچیان د افغان ستر ولس له پامه نه غورځیدونکي ستره برخه ده. پښتانه کوچیان د لرغوني افغانستان تر ټولو لومړني دودیزه ګرځنده کوچي اوسیدونکي دي.

افغانستان کې کوچیانې ژوند له ځای میشت افغان ولس سره له لرغونو زمانو څخه د څوارخونو له لارې له یوبل سره ګډلې شوي دي. کوچیان له میشت ولس او میشت ولس له کوچیانو سره د مختلفو لارو له یو بل سره نږدې اود پیژندګلوي اړیکې درلودلې دي.

په ډیر خواشینۍ سره باید ویل شي، چې افغانستان کې د یو شمیر پیژندل شویو له نفرتو ډکو کړیو له خوا دکوچیانو بدنا مول، اجباري کډول او دلمنځ ورلوسیاسي دسیسې او له شرمه ډک گواښمن پلانونه په کار اچول شوي دي. افغان کوچیان د نسلونو نسلونو او سلګونو، زرګونو کالونو څخه خپلو څارویو ته دزرغونو څارځای مندلو لپاره د څرمني او دژمني په موسم کې د امو او اټک سیندونو په شاخواه کې تګ، راتګ کړي اوکوي.

کوچیانو د نامالومي مودي لپاره نه کډوال او نه بي ځایه کیږي. کوچیان هرکال په ټاکل شوي موسم کې ځي او راځي. دوی د خپلو لرغونو تلو راتلو لار و په سر کې هرکال د کلیو او بانډو له میشت خلکو سره په کرڼه او لرونو کې مرسته هم کوي. کوچیان له میشتو خلکو سره دخپلو څارویولپاره د څرخایونو د لاسته راوړلو په بدل کې مرسته هم کوي. دوی له میشت اوسیدونکو سره د ډول ډول توکي ادلون بدلون ترسره کوي او ځینې نورې چارې راکړه ورکړه هم ترسره کوي.

دیانو شمیره: له 1 تر 5

۱. د افغان کوچیانو لرغونې تاریخ

د نړۍ او افغانستان په تاریخ کې کوچیانو خورا مهم رول لوبولی دی. د بشر د کولتور ی ودي تاریخ ته که کتل شي، کوچیتوب هیڅکله ابتدایي ژوند او منځني طبقه نه وه، بلکې دوی د ژوند او اقتصاد یوه ځانگړې بڼه رامنځته کړې ده. کوچیتوب یوگرځنده اقتصاد دی، د کوچیانو کولتور ی ارزښتونه ډیر لرغوني او بډایه اړخونه لري.

کوچي یوترکي توري دی، پښتو ژبي او پارسي ژبي له ترکي ژبي څخه د کوچي (کوچیدل) توري اخیستي. کوچي توري په ترکي ژبه کې درې ډوله استعمال شوي. لومړی، د یو قوماندان تر ولکې لاندې نیول شوي ښارکې، د ده تگ د ښار له یوې دروازي څخه بلې ته یا ځای بدلولو ته کوچي ویل شوي. دوهم، دورځني واټن یا مزلوله چې وکتل شي کوچي ویل کیږي. دریم، په ترکي ژبه کې دیو ښار څخه بل ته کډه کولو ته هم کوچي وايي.

په لنډه توگه کوچیتوب اصلاً، له یوڅرخای څخه بل ته خوځیدلو او کوچیدلو ته ویل کیږي. نړۍ کې دوه ډوله کوچیان یعنی، گرځنده کوچیان او نیمه کوچیان پیژندل شوي دي. لومړی ډله یواځي او یواځي د څارویو په پالنه او ساتنه کې بوخت دي او په یوه سیمه کې استوگن نه دي. دوهمه ډله نیمه کوچیان دي، دوی میشت اوسیدونکي او د څارویو سربیره په نورو چارو لکه کرهڼه، سوداگري او ترانسپورت په برخه کې هم بوخت دي. د پخواني زره نړۍ په وچ کمربند کې کوچیانو هم ډول ډول کولتور ی ژوند درلوده. د کوچیانو ډلې د څارویو په ساتنه او پالنه کې هم له یو بل سره توپیرکيداي شي، لکه دمنگولیا اس پالونکي کوچیان، د تبت په جگړو ځمکوکي مینو روزونکي کوچیان، د مرکزي اسیا اوبن ساتونکي کوچیان، د راجستان او موریتانیا په منځ کې کوچیان د دوو کولتورونکي اوسانو په پالنه کې بوخت دي او په ختیځ افریقا کې غوا لرونکي کوچیان یاده ولي شو.

نړۍ کې په لومړۍ ځل د کوچیانو ژوند هغه مهال سخت زیانمن شو، کله چې اروپایي کولونیا لیستانو په افریقا، اسیا او عربي نړۍ کې پوځي یرغلگرو بریدونو پیل کړو. د پخواني شوروي اتحاد او د چین امپریالستي، کمونیستي اقتصادي، سیاسي ښارجوړولو پلانونو ودي په لړ کې کوچیان هم له سترو گواښونو سره مخامخ کړل. د کوچیانو د استوگنځي په سیمو کې پوځي مانورنو ترسره کول او دغو سیمو ته د کوچیانو ور تگ منع کول، د دوی د تگ، راتگ په لاره کې ملي پارکونه، د نویو لویو لارو او مدرن ترانسپورتي وسایلو ته تمځایونو جوړولو سره د کوچیانو ژوند په بنسټیزه توگه تنگ او په وړاندو پیل وکړو. عربي هیوادو کې هم د عربي کوچیانو یا بدویو دودیزه ژوند بڼه د تیلوزیر متونورا ایستلو تخنیک او پرمختگ سره په لمنځه تللو شو. عرب اوس خپلو څارویو ته اوبه، وابنه په موټرو کې راوړي او خپل څاروي په بهرني کارگرانو باندې ساتي. عربو ته اوس د څارویو ساتل یوه شوقي چار گرځیدلي ده.

کوچیانې ژوند په افغانستان، هندوستان، چین او ایران کې له کرکچن اقتصادي، سیاسي او جگړیزو حالاتو سره لا تر ننه شتون لري. د نړۍ په کوچیانو کې دافغان کوچیانو ژوند ددیرش کلن جگړیزه نورین، وچکالیو، ناوره اقتصادي، روغتیايي حالاتو او د دولتونو دنه پاملرنې له امله د مرکزي گواښونو سره مخامخ دی.

افغان کوچیان د پیړیو پیړیو څخه د خپلو اوسیدونکو میرو او وزو سره د افغانستان له یوې سیمې څخه بلې سیمې ته کډه کیږي. دوی هر کال د ژمي رارسیدو سره سم د هندوکوښ له غرونو او مرکزي افغانستان څخه پر خپلو او ښانو باندې خپلي کیږدي، لرگي، پخلنځي له نورو اړینو توکو سره دافغانستان او پښتونخوا گروسیمو او خپلو مینو ته ځي. دوی په دوبي کې بیا بیرته د اسیا زره د افغانستان مرکزي سیمو او خپلو مینو ته راگرځي.

دافغانستان دغرونو لمنې، ډاگونه، درې، دښتې د کوچیانو په رمو او ځیمو بې کچه ښایسته ښکاري. ملي او نړیوالو انځورگرانو اوسیلانیانو له کوچیانو څخه ډیر ښایسته په نړیواله کچه په زره پوري انځورنونه اخیستلي او ایستلي دي. افغانستان پرته له افغان کوچیانو څخه اصلاً فکر کيداي نشي. کوچیان د افغان ستر ولس منځ زري جوړوي. افغان کوچیان دپښتنو دلرغوني تاریخ د سر جگه شمله گڼل کیږي.

د لوی افغانستان د پښتنو ډیري قبیلې کوچیانې ژوند درلود، دوی ورو ورو د وخت په تیریدو سره په خپل پلارني ټاټوبي کې د نورو افغانانو سره په کلیو، بانډو او ښارونو کې میشت شول.

په افغانستان کې احمدزي، غلجي، خروټي، تره کي، اندر، سدوزي، او دوراني پښتانه کوچیان د پښتنو دقبیلو د لرغوني پنځ زره کلن تاریخي شتون ژوندي بیلگې دي. دیاد شویو قبیلو ځیني وگړي میشت اوځیني تر اوسه خپلواک ډله ډله کوچیانې ژوند غوره کړي دی.

افغانستان کې د پښتون کوچیانو سربیره نور بیلا بیل کوچي توکمنه شته. د افغانستان په ختیځ کې د افغان پامیر او واخان په سیمه کې افغان قرغزي کوچیان، په لویدیځ کې افغان بلوڅ کوچیان او په شمال کې افغان ترکمن کوچیان شتون لري.

په ۱۲۹۰ کال کله چې د بشریت ستر دښمن اوپه وینولرلي ظالم چنگیز دافغانستان پر مرکزي سیمو وحشي یرغل وکړ. د بامیانولرغوني ښار یې په اور کې وسوځوه. کوچیانو د ده ډیر غل څخه مخکې په همدغه سیمه کې خپلي ځیمي درولي وی او د کوچیانو څارویو او رمو له دسیمې له څرخایونو څخه استفاده کوله.

افغان کوچیانو دلرغوني اریانا په درسته ستره خاوره کې خپل کوچیانې ژوند، تگ راتگ کړي دی. په افغانستان کې ډیره موده مخکې له دې چې د افغانانو ملي دولتونه او امپراتوري رامنځته شي، په سیمه کې کوچیانې ژوند شتون لرلو. کوچیانو د خپل کوچي ژوند بڼې له امله د هر انسان میلمه پالنه کړي ده او دپښتونولي میلمه پالنې کولتور له همدې مهاله

د پښتنو په وینه کې رنگ اخیستی دی. د افغانستان ستر شتمن تاریخ، د طبیعت بیساري ښکلا، د هنر او دودونو ستر زیرمتون، هره دره او هره سیمه یې ځانته خپل کولتوري هویت لري. د افغان کوچیانو څو زره کلن دودونه، کولتور او ژوند بڼه د افغانستان په څو زره کلن زور تاریخ کې هیڅ کوم بدلون ونه موندلو.

افغان پادچایانو د کوچیانو عادتونه او د ژوند بڼه تر هغه مهاله خپله کړي وه، کله چې انگریزي یرغلګرو نیواکګرو د افغانستان ګاونډ هندوستان ته راغلل. افغان پادچایانو د کوچیان په څیر په دوو پلازمینو کې اوسېدل، د دوبي په میاشتو کې لومړنۍ پلازمینه کابل او د ژمي په میاشتو کې دوهمه پلازمینه پېښور وو.

۲. د کوچیانو د بشري حقوقو وضعیت او ژوند بڼې ته ګواښونه

د افغانستان د اساسي قانون په څوارلسمه ماده کې داسې راغلي دي، دولت د کرنې او مالدارۍ د پراختیا، د بزګرانو او مالدارانو د اقتصادي، ټولنيزو او د ژوند د شرایطو د ښه کولو او د کوچیانو د میشتولو او د دوی د ژوند د سمون لپاره د دولت د مالي توان په حدود کې اغیزمن پروګرامونه وضع او تطبیقوي. دولت مستحقو اتباعو ته د استوګنځای د برابرولو په منظور او د عامه ملکیتونو د وېش لپاره د قانون له حکمونو سره سم او د مالی امکاناتو په حدود کې لازم تدبیرونه نیسي.

د اساسي قانون په نهمه پېرشمه ماده کې راغلي، هرافغان حق لري د هیواد هر ګوټ ته سفر وکړي او استوګن شي خوله هغو سیمو پرته چې قانون منع کړي وي. ملګرو ملتو په افغانستان کې کوچیان تر ټولو وګړو کړیدلي ځوریدلي له هر ډول حقوقو څخه محرومه، یوه ستره له ګواښونو سره مخامخ توکمي ډله بللي ده. په افغانستان کې هیڅ څوک کوچیانو ته پام نه کوي. افغان کوچیان ځان له ټولې نړۍ څخه ویر شوي، بېل شوي او په انزوا کې احساسوي. په افغانستان کې اوس دافغانانو ژوند په منځي توګه لږ څه لوړ شوي، خولا هم کوچیان د نړیوالې ټولنې له مرستو څخه په هغه ډول برخمن نه دي لکه نور افغانان چې برخمن شوي دي.

کوچیان د افغانستان دنور وګړي په څیر خپل ټول حقوقي مدني بنسټیز حقوق لري او دافغانستان نورمال عام ګرځنده اوسېدنکي دي. کوچیان یوه ځانګړې ځانګړتیا لري، د دوی ژوند بڼه دنورو افغانانو څخه توپیر لري. کوچیان په خپل لرغوني پلارني هیواد کې خپل ځان ته ګرځنده ژوند غوره کړي دي. دا د دوی حق دی نه ګناه. کوچیان له هغه مهاله چې د بشریت تاریخ لیکل شوي خپلواک ژوند غوره کړي دی. دوی د خپل هیواد په ښکلو غرونو، درو، د بښتو او خپل افغاني زرغون چاپیریال کې ګرځي را ګرځي. دا د کوچیانو حق دی، چې د هیواد په هر ګوټ کې چې دوی وغواړي او د دوی د ژوند بڼې سره مناسبه سیمه وي ژوند وکړي، هیڅ څوک دوی له دغه ژوند بڼې له حقوقو څخه راګرځولي نشي مګر یواځې الله (ج). د کوچیانو بې نامه، بې نشانه له نفرته ډک مخالفین باید په دې پوه شي، څنګه چې افغان هزاره ګان، افغان ترکمنان، افغان هندوان، افغان سیګان او د افغانستان نور وګړي په ټول افغانستان کې داوسیدو حق لري، کوچیان هم داسې حق لري. څنګه چې کابل ښار ته د کسب، کار او مزدوري لپاره لس ګونه زره نوي راګده شوي هزاره هیوادوال هیڅ څوک منع کولي نشي او همداسې هیڅ څوک کوچیان په ټول افغانستان له خپلو لرغونو ځایونو څخه منع کولي نشي. کوچیان قانوناً د خپل د ژوند له ځانګړي ګرځنده ډول سره په ټول افغانستان کې د ژوند او استوګنې حق لري. افغانستان نه یواځې دافغانانو ګډ کور دی، بلکې ددوی اقتصادي ګټې او برخلیک هم له یو بل سره تړلي دي. افغانان په خپل منځ کې دومره توپیر نه لري، څنګه چې دوی په خپلو منځو کې ګډارزبنتونه او ګډ دودونه لري.

کوچیانو لکه د نړۍ نور انسانان خپل ټاکل شوي بنسټیز حقوق لري. کوچیان په افغانستان کې داسې قانون پر بنسټ لکه نور افغانان د درملنې، ښوونې روزنې او د نن ورځ د هوسا ژوند اسانتیاوي رښته یا حق لري.

نن ځیني کوچیان د هیواد دپه لرو او پرتو سیمو کې ځوریدلي، کړیدلي، شکیدلي، لوري او تندي په سر اخیستي دي، نن کوچیانو د کابل ښار په سرکونو لارو کو څو کې بې حقوقه، محرومه، مصیبت خپلي، شکاښت، در په دره، ویر شوي، په ویر لړلي، له پامه غورځول شوي وګړو په څیر ور ته کنټل کيږي. د هیواد په نورو سیمو کې د زورواکانو، توپکمار او په جنگي جرایمو متهم اشخاصو له خوا د کوچیانو خیموته د شپې له خوا په خوب کې اورونه اچول شوي دي. نن کوچیان د افغانستان له شمال څخه دوسله والو جنایتکارو توپکمارو ډلو له لاسه په زور او اجبر را ګډه کړل شوي دي.

هیڅ څوک نه پوهیږي، چې په دې دیرش کلن جګړیزه ناورین کې څومره کوچیان وژل شوي دي. هیڅ څوک نه پوهیږي، چې ترننه څومره کوچیان په ماینونو کې وژل شوي دي. هیڅ څوک نه پوهیږي، چې څومره کوچیان دروسي او امریکایي یرغلګرو په هیوايي بمباریو کې وژل شوي دي، هیڅ څوک نه پوهیږي، چې څومره کوچیان د جګړو په ډګرونو کې را ګیر او بې ګنا وژل شوي دي. هیڅ څوک نه پوهیږي، چې څومره کوچیان د اورډو وچکالیو، ساري نارغیو او دنایاکو څښاک اوبو دښتون له امله مړه شوي دي. هیڅ څوک نه پوهیږي، چې څومره د کوچیانو میندي او نویو زیږیدلو ل شوي ماشومان د روغتیايي اسانتیاو و د کمښت له امله مړه شوي دي. نن په افغانستان کې تر ټولو افغانانو لومړۍ کوچیان د ژوند له سختو شرایطو، له ځښتو ډیرو ګواښونو سره مل او مخامخ دي.

نن په افغانستان کې کو چیان پرته له گرد او خاوري څخه په خپل ځان کې بل څه نه لري. نن کوچیانو په کابل او د هیواد په نورو سیمو کې شپې او ورځې د ژمي بې کچه سره هوا او دځرمینې په بې کچه توده هوا کې تیروي. کوچیان په ډیرو نورو مواردو کې له خپلو څارویو سره یو ځای شپه په کیردې کې تیره کړي.

نن کوچیان په پلازمینه کابل کې دخوراک، څښاک اوبه، دکورني ژوند لومړنیو اسانتیاووې هیڅ څه نه لري. نن په افغانستان کې دناروغه کوچي درملنه په دولتي روغتونو کې نه کيږي، نن د کوچیانو مړې په عامو مرستونو کې خاوري سپارلو ته نه پریښودل کيږي. دکوچیانو پرمخ دافغانستان دمحاکمو دروازي تړلي دي.

د کوچي ماشومانو پوستکي لمر سوځولي، د ژمي ساره هوايي د دوی پوستکي ویني کړي، کالي شکیدلي، دوی ډاکټر او ښونځي نه پیژني، د کوچي ماشوم په زیرنتون کې نه زیږيږي، کوچیان د خپلو بنسټیزو حقوقو څخه خبر نه دي، دوی په زرو توري کیردېو کې بیوزله، محکوم او محروم ژوند ته مجبوره کړي شوي دي. ددیرش کلني جگړو ناوزین د کوچیانو دودیزه ژوند بڼه لمنځه وړي ده. پر کوچیانو ټولي لاري تړلي شوي دي، کوچیان مجبوره کرل شوي دي، چې په یوه سیمه کې میشت شي. دکوچیانو ژوند له جدي مرگوني گواښونو سره مخامخ دی. دکوچیانو په ژوند بڼه کې گواښمن ژور بدلونونه راڅرگند شوي دي.

هیچ چا د کوچیانو سره د دوی د څارویو د ناروغیو دمخنیوي، اسانتیاوي اوڅارویو لپاره د روغتیاوترنری پروژو ونه لیدل، د هیچ چا له خوا کوچیانوته د حیواني ناروغیو د درملني په اړه طبي پوهاوي ورنه کرل شو.

کوچیانو ته د افغانستان د بیارغوني په بهیر کې نورو افغانانو ته په کتو سره هیچ پام ندې شوي. کوچیان تل زموږ په ټولنه کې له هر ډول ټولنیزه، اقتصادي، روغتیايي او ښونیزه پرمختیاوو څخه قصداً بې برخې پاتې کړل شوي دي.

نن په افغانستان کې ډیرو زورواکانو، جنگسارانو او جنگي جنایتکارانو بې کچه دولتي ځمکې غصب کړي دي. د دوی په وړاندې هیچ کوم قوم خپل غبرگون ونه ښود.

د اریانا افغانستان په تاریخ کې کوچیانو له کلونوکلونو څخه تل دهیواد له ټولو ملي څړځایونو څخه گټه اخیستلي ده. د نړیوالو قوانینو او حقوقو پر بنسټ کله چې کوچیانو د زرگونو کلونوڅخه له دولتي عامه څړځایونو استفاده کړي وي، د دوی ملکیت د عادي حق پر بنسټ پرته له حقوقي اسنادوڅخه پر دغه څړځایونو باندې ثابت کيږي.

کوچیانو ډیر څړځایونه او ورشوگاني په بیه اخیستی او یا هم د پخوانیو دولتونو لخوا دوی ته د استفاده لپاره وکړل شوي دي، کوچیان له سلگونو کالونو څخه موثق اسناد یا لاسوندونه له ځانه سره لري. ددوی د لاسوندونو څخه دا ټیټیږي، چې د افغان پادچایانو لخوا دوی ته په اتلسمه او نولسمه پیړۍ کې دغه سیمې او څړځایونه د استفادي لپاره ورکړل شوي دي، دوی سره اوس دخپلو څړځایونو د مالکیت لاسوندونه شته دي.

پوښتنه دا ده، چې څنگه ځیني هزاره گان هغه کوچیان تورنوي، چې دوی د پیړیو پیړیو څخه د افغانستان د مرکزي سیمو له عامو څړځایونو څخه استفاده کړي. کوچیان هر کال بیرته خپلو گرمو سیمو او مینو ګرځي، چې گواکې کوچیان د دوی پر سیمو تیري کړي. د همدې پلمې لاندې کوچیانو ته سخت مالي او ځاني زیانونه ور اړول شوي او کيږي اوځیني خلک کوچیان خپلو سیمو او مینوته نه پریږدي.

اوس د ا پیښې کابل ښار ته را ورسیدې، د بیلګې په ډول کوچیان د څولسيزو څخه را په دې خوا په کابل کې د کوروغ د غره په لمنو کې په سولیز ډول په خپله مینه کې اړولي. هلته پر کوچیانو ډلیز وسله وال بریدونه کيږي، دوی وژل او سخت ژوبل کيږي او خیمو ته یې اورونه اچول کيږي. نړیوال ټولنه، افغان حکومت، د بشري حقوقو فعالین، مدني ټولني او نور افغانان گوري چې څنگه ځیني ایراني روزل شوي مزدور کسان په ډیرسپین سترگتوب سره پر افغان مظلومو کوچیانو باندې تیري او ظلم کوي.

نن د پروان والي په ډیر سپین سترگتوب او نا پوهي سره د دوو الماني سیلانیانو د تریتم کیدو او وژل کیدلو په تور کوچیان تورنوي اود سیمه ییزه کوچیانو دنیول کیدولوامر ورکوي.

د افغانستان ستر باعزته ولس دکوچیانو نوم نړیوالوته په دغه جرم باندې اخلي او دشریفو بې گناه کوچیانو نوم په دغه جرم کې بدوي. کوچیان د افغانستان په تاریخ کې د ورینمینو او لویو لارو ګرځنده ساتندویان وو او دي. کوچیانوته تل هر بهرني اوهر کورني مسافر په لارو کې د غلو له ویرې پناه وروري ده. کوچیانو نه یواځې د ژغورلومرسته کړي، بلکې د خوراک او څښاک مرسته یې هم ورسره کړي ده. تاریخ د اثابته کړي، چې کوچیان دافغان ولس خدای خدمتگاران دي.

نن که پر کوچیانو وسله وال تیري کيږي، نو پر درست افغان ولس تیري کيږي، که نن کوچیان دخپلو بشري حقوقو څخه محرومه دي، نو زه اوته دخپلو بشري بنسټیزو حقوقو څخه محرومه یو. نن کوچیان نه یواځې خپل بنسټیز حقوق نه لري، بلکې د کوچیان ژوندپه بنسټیزه توګه له سترو حیرانوونکي گواښونو سره مخامخ دی.

به له شکه په کوچي قبیلوکې د حجري، جومات، پوهنتون او سیاست ستر سړیتوبونه شته دي، برسیره پردې ځیني پوه افغانان په دې اند دي، چې دغه کرکیچ باید په ولسي جرګه کې د ۲۴۹ غړو څخه دکوچیانو دلسو غړیو له لاري دې هوار شي. دغه بي مسوولیتي ده او دکوچیانو مظلوم، محروم ولس سره ستره جفا ده. ځکه زموږ په کور افغانستان کې د یوي سترې ټولني، پرگني یا ډلي حقوق تر پښو لاندې کيږي، نو د ټولو با عزته افغانانو ایماني، وجداني دنده ده، چې د دوی له روا حقوقو څخه دفاع وکړي.

په خوریدلې، کړیدلې بې حوقه او معصومه کوچیانو بریدونه، دوی ته ځاني او ملي زیانونه اړول او له پیریو پیریو څخه دوی خپل ازاد ژوند او چاپیریال ته نه پرېښودل دا یو ستر بشري نه بښوونکي ناورین او جنايت دی، چې هیڅ څوک پرې سترگی پټولي نه شي. تر ټولو لومړی دغه ملي شرم هغو کسانو ته متوجی دی، چې د کوچیانو پر وړاندې ددغې جنايت حمایت کوي او په دولتي چوکيو کې چوپه خوله ناست دي.

هیڅ څوک له یوځای څخه بل ځای ته په خوښه نه کېوال کیري او نه ځي چې هلته ارزانه ټوکي راوښي او یا دخپلو څاریو تولیدات هلته وپلوري، چیرته چې ورته ډیره اړتیا شته. په ښه وختونو کې هره کوچي کورنی له سلو څخه ډیر پسونه او وزې درلودې. دجگړو او وچکالیو په بهیر کې کوچیان خپلي رمی او د ژوند بنسټیزه ټوکي له لاسه ورکړي. نن ځیني کوچیان پرته له یوې خیمې، یو ځواوښانو، میرو او اوزو څخه نور څه نه لري. د کوچیانو ژوند نه یواځې د جگړه مارو ډلو بلکې مایونو هم له گواښ سره مخامخ کړي دی. د کوچیانو په دودیزو لارو کې مایونو اښودل شوي دي.

افغان دولت په مرکزي افغانستان کې د کوچیانو د څرخایونو دحقوقو په اړه د کرکیچ د حلولو په اړه پاتي راغلي دي. د حکومت له خوا د کوچیانو سره هیڅ ډول مرسته نشته. زموږ په افغاني جگړه ځپلي او دلیک لوست په ټیټه کچه ټولنه کې باید دکوچیانو د لرغوني کوچي ژوندبني حقوق نوي تعریف او وپیژندل شي. کوچیان په دې نوی افغانستان کې لکه نور افغانان خپل سیاسي حقوقي بنسټیز حق غواړي.

د لومړی برخي پای